

Legoland

Johan Zonnenberg

'Naar Legoland', zeg jij gedecideerd.

'Legoland?!' reageer ik ongelovig.

Onze eerste date-afspraak is tot dan toe zeer veel belovend verlopen. Zelfs zo dat we elkaar aan het eind verwachtingsvol aankijken en ik je veelbetekenend durf te vragen 'Waar zou je met mij naartoe willen?'

Ik zou inmiddels niet vreemd opkijken bij 'Naar het einde van de wereld' en blij kijken met het beloftevolle 'naar jouw appartement', want dat zou helemaal het einde zijn, maar 'naar Legoland'?

Mijn eerste ingeving is om verbaasd te roepen 'Waarom wil jij in 's hemelsnaam naar Legoland?', maar dat houd ik nog net in. Misschien komt er dan een moeilijk gesprek in plaats van een vervolg op deze heerlijke kennismaking.

In gedachten zie ik al de stomverbaasde gezichten en hoor ik de onthutste reacties van mijn doordrinkende weekendmaten: 'Jij? Naar Legoland?! Nou, eh, geef mij er nog maar een. Of, weet je, zet er maar meteen twee voor me klaar.'

En ik stel me voor hoe mijn ouders met ingehouden afkeuring zullen reageren.

'Jongen, weet je wel zeker dat dit een juiste keus is?'

'Maar, pap, mam, er is toch niets mis aan Legoland? Het is net zoets als Disney World, maar dan met noppen. En Bassie en Adriaan zijn er ook geweest. Daar hebben jullie samen met mij nog gezellig op de bank naar zitten kijken. Weet je nog?'

Ik bedenk onmiddellijk dat dit geen sterk argument zal zijn.

'Nee, jongen, we bedoelen een ..., tja, hoe noem je dat tegenwoordig, ... een *date* die niet naar iets cultureels wil met je, maar naar Legoland. Is dat wel iemand voor jou? Bedenk wel, de wereld is ongekend groot en biedt nog lego, ach hoor mij nou, wat een Freudiaanse verspreking, ik bedoel natuurlijk *legio* andere mogelijkheden.'

Al die kille overwegingen smelten als sneeuw voor de zon wanneer ik in je helderblauwe ogen kijk. Ik bewonder je hagelwitte tanden, het diepe roodbruin

van je haar, je felrode lippen en je prachtig glanzende huid. Dat alles straalt mij toe alsof het speciaal voor mij is. En ik voel door heel mijn lichaam, tot in de verste hoeken van mijn hart de koesterende warmte zich spreiden van het besef: jij, en echt alleen jij kunt de inspiratiebron geweest zijn voor het totale kleurenpalet van Lego.

Dan ben ik overal zo zeker van dat ik het direct durf te zeggen: 'Oké, wij gaan samen naar Legoland.'

Meteen de volgende dag nemen we vrije dagen op en boeken, vooraf al genietend, een tweedaags verblijf in Billund, met een overnachting in Hotel Legoland. Die dagen daar doen we alles met elkaar: wat voor kleuters is, voor tieners, de shows, en 's nachts in het hotel wat in 't bijzonder voor volwassenen is.

Door de dag heen genieten we als kleine kinderen. Staren stilletjes, met grote ogen en open mond naar alles. Geloven ogenblikkelijk in elk sprookje. Gaan tekeer als pubers wanneer we over de top gillend de strijd aangaan met de jungle, duizend waterbommen en piraten. Varen per boot, trekken per trein door deze wonderbaarlijke wereld, scheren er als vogels overheen. Van diep onder de grond, via de onderwaterwereld van Atlantis, tot hoog in de lucht: overal zijn we in ons element. En als toppunt reizen we op onze kamer een volle nacht samen naar de sterren.

Aan het einde van deze twee heerlijk lange dagen volop genieten van elkaar, staan we geheel verzadigd en in intens gelukzalige omstrengeling bij de toegang tot dit noppenparadijs.

'Wou je daarom met mij naar Legoland?' fluister ik je liefderijk toe.

Je hoeft niet eens te knikken, al doe je het wel.

Dan lopen we hand in hand door de poort van Legoland, naar buiten, de ondergaande zon tegemoet. Op weg naar dat deel van de wereld dat jij en ik inmiddels al helemaal voor elkaar zijn: het einde.

Gebruiksvoorwaarden

Het werk van schrijvers en dichters op Nederland Schrijft mag gratis worden gelezen en/of gedownload voor eigen gebruik. Iedere verspreiding, openbaarmaking, verveelvoudiging of bewerking is niet toegestaan.